

SCHMIDEG Ádám

Eljutni
a
harmadikra

Ebben az irodaházban van az egész főosztály, még a bérszámfejtés is, fent a hatodikon. Oda ritkán megyünk, semmi dolgunk velük. Egy időben beszélték, hogy mi is átköltözünk az új székhelyre, ahová a jogi részleg is, abba a hatalmas üvegepületbe. Egyszer jártam ott, minden egyenes, a liftek megszakítás nélkül felszaladnak a huszadikra. A folyosókon nincs elágazás, a magasból ellátni a Megyeri hidig.

Nálunk félhomály fogad a folyosón, enyhén vibrál a neon, ki kéne cserélni rég, de a karbantartókkal mindig csak a gond van. Margit szerint isznak is munkaidőben, egyszer látta a csoportvezetőjüket egy Dreheres üveggel, tizenegykor, délelőtt. Nem délután, arra még ráfoghatnánk, hogy mindjárt lejár a munkaidő.

Ezen a folyosón, amiről beszélök, balra rögtön van két ajtó egymás mellett, de nem egyformák, az egyik jó húsz centivel magasabb. A magasabb ajtóra ki is írták a csoport nevét és a félfogadási időt. A kisebb ajtón viszont nincsen semmi felirat, mintha az nem számítana. Pedig igenis számít, alig fél éve újramázolták, elüt a környezetétől, olyan fehér. Ha megpróbálsz benyitni, akadozik a kilincs. Amúgy is kopogni illene először. Hogyha kopogsz, bentről motozás csapja meg a füled, mintha munkához láttak volna hirtelen. Ha erősebben nyomod le a kilincset, gondolva, benyitsz, legfeljebb szabadkozni fogsz, elnézést, ide küldtek a kartotékozóból, de hiába eszelted ki ezt a trükköt, az ajtót zárva találsz.

Az ajtóval szemben, a folyosó túloldalán egy feketére festett virágtartó lóg a műanyag lambériáról, benne három cserép kornyadozó növény. Az egyik Dieffenbachia, egészen sárga a fényhiánytól, a másik kettőt már nem lehet azonosítani. Megtapogatom a földjüket, enyhén nedves, locsolják őket gondosan. Ki kéne hordani az udvarra őket két-három naponta egy kis napfürdőre. Pár méterrel tovább egy régi, felpöndörödött szélű plakát hirdeti, hogy rendszeresen ellenőriztesd vérnyomásodat, azzal elkerülhető a baj.

Sok hasonló folyosó van az irodaházban. Ez csak abban különbözik a többitől, hogy aki ezen áthalad, az meghal.

A csoportunkhoz új ember érkezik. Már két napja leszóltak a személyzetiről, hogy jönni fog, elintézve a formások, erkölcsi bizonyítvány, nem régebbi, mint egyhónapos, B-kategóriás jogosítvány (vajon minek, itt nem vezet senki, az épületen belül minden elintézhető vagy maximum egy telefon), ésatöbbi. Elsejével vették állományba. Büszkén feszít barna kordöltönyében, amit bizonyára erre az alkalomra vett. Fiatal srác, ez lehet az első munkahelye. A borotválkozást még gyakorolni kéne, két helyen vágta meg magát. Nyilván izgult is. Az ajtóhoz legközelebbi asztalnál áll, kicsit rátámaszkodik, lenéz a földre, a kopott parkettát láthatja, amelybe világos csíkokat hasított a forgószék görgője, de mi már észre sem vesszük. Eligazításra vár.

Hogy mi lesz a dolga. Melyik az ő asztala. Hánykor van ebédszünet. És hogy nem probléma-e, ha tíz perccel hosszabbra nyújtja. Margit a fal mellett iktat éppen, abbahagyja, az új fiút

figyeli. Pál, a mi Excel-mágusunk egy szokatlanul hosszú oszlopban összegzi a számokat. Keze az egéren, ő is erre néz. Ők már tudják, mi következik.

— El kell hozni egy iratot a 317/D szobából. Ez lesz az első feladatod. Egy 2014-es ingatlanelhelyezési pótbeadványról beszélünk. Tehát nem maga a kérelem kell nekünk, hanem a pótbeadvány. Ezt általában PB-vel jelöljük a jobb felső sarokban. Vagy a bal alsóban, de az inkább a régebbi ügyeknél fordul elő, 2010 előtt, akkor alakították át az iktatási rendet.

— Hol van a 317/D szoba? — kérdezi a fiú.

— Arra még figyelni kell, hogy ha sárga mappában van az irat, akkor a csatolmányt is hozni kell, ezt közvetlenül mellette találsz fehér kötésben. Az azonosítójuk megegyezik, már persze a legvégén a betűjel különbözik, de ezt talán nem kell magyaráznom.

— És a 317-es...

Pál visszatér az exceléhez, Magdi iktat tovább, végzem én is a dolgomat, nem érünk rá egész nap rostokolni. A fiú egy darabig tétovázik, aztán kimegy az ajtón. Hallani a távolodó lépteket.

Ez az első szabály, a beavatás szabálya.

A 317/D-hez például úgy lehet eljutni, hogy kilépve egyből jobbra fordulsz, a lépcsőn lelépsz a félemeletre. Ahogy leérsz, mindjárt balra, ezzel mintegy pont alattunk jársz, de tovább kell menni, koppanásig. Ott találsz egy ablakot, amely a belső udvarra nyílik, itt néha elidőzik az ember egy kicsit, kinéz, és arra gondol... mindenki másra. Innen csak pár lépés a lift. Ki van rá írva, hogy csak belső használatra, és külön kulccsal használható. Az utóbbi már nem igaz, valaki beletörte a kulcsot évekkel ezelőtt, akkor a karbantartók megbütykölték, azóta megy simán. Beszállsz, benyomod a 2. feliratú gombot. Ez trükkös, a félemelet miatt szerelték be így. A harmadikon kiszállsz, követed visszafelé azt az utat, amin mentél, csak most két emelettel följebb. Ott is van egy ablak a belső udvarra, ilyen magasból már kilátni a kerítés fölött a szomszédos foghíjtelekre. Egymás mellett találsz a 317 A-t, C-t, D-t. Jogos észrevétel. A B valamiért kimaradt.

Ez a hosszabb út. Úgy is mehatsz, hogy a félemeletnél átvágsz egyenesen, be egy barna vasajtón, ott is van egy lift, ami felvisz egyből. Ez az út azon a bizonyos folyosón át vezet.

A feladatot többféleképpen meg lehet oldani. Ha szerencséje van az illetőnek, eltéved, és a túloldalon lyukad ki, ahol már biztonságban van. Vagy éppen, amikor lefordulna a vasajtó felé, meglát egy kosztümös középkorú hölgyet, aki a gimnáziumi magyartanárára emlékezteti. Pár lépést tesz is abba az irányba, aztán elfeledkezik a vasajtóról, és más utat keres.

Egyszer egy különösen eszes új kolléga megállt a lépcsőfordulóban, és fél órán át figyelte a többiek útvonalát. Feltűnt neki, hogy az egyik folyosót kerülik. Az okát nem tudta ugyan, de úgy döntött, más irányt választ ő is.

Előfordulhat az is, hogy az új fiú megkérdez valakit. — Elnézést, ma kezdtem. Meg tudná mondani, merre találok a 317/D szobát?

— Tegezz csak nyugodtan — fogja a kolléga felelni —, mi itt egy nagy család vagyunk. Segítünk, ahol tudunk. Ez sajnos nem az én asztalom.

A fiú megütközve áll. Másnál is próbálkozik, de valahogy nem sikerül útbaigazítást kicsiholnia. Ez a második szabály, az önállóság szabálya.

Miután a fiú távozott, Margit az ajtóhoz oszon, és utánanéző.

— Balra indult — jelenti halkán. Latolgatjuk az esélyeit. Talán lejut az előcsarnokba, ahol a portásfülke mellett ki van függesztve egy hozzátvetőleges térkép még a tavalyi átrendezés előttről. Ha ott beszáll a liftbe, az egyenesen a folyosóhoz viszi. Ha viszont a 3.-at nyomja meg, és ezzel persze a negyedikre érkezik, kiszáll, körbenéz, és mire észbekap, már el is hívták a liftet, ilyenkor kedden nagy a forgalom, mindenki a hétkezdő értekezletre készül. Akkor kénytelen lesz gyalog lemenni, és így szerencsésen hátulról jut a 317-eshez.

— Remélem, megcsinálja — mondja Pál. — Ügyesnek látszik. A személyzeti lapja szerint kicsit németül is gagyog. Jól jönne a saarbrückeni projekthez.

— Alig győzzük hárman a munkát — teszi hozzá sóhajtván Margit. Hallom a hangján, hogy nemsokára kicsoszog cigiszünetre.

Húsz perc múlva érkezik vissza fiú. Hóna alatt egy világosszürke mappa. Most már megmutatjuk az asztalát, azt kapja, amelyiktől Sanyi februárban nyugdíjba ment. A monitoron igazítani kell, kicsit ferde és sárgás a fénye, mintha mézen átnézve dolgozna az ember. — Majd megszokod — biztatom —, vagy lehet szólni a karbantartóknak is, bár elég elfoglalt bagázs.

Elemérnek hívják, Veszprém mellől származik, kamaszkorában modellrepülőket ragasztott. Ennyit tudunk meg róla ebéd alatt. Siet vissza az irodába, mi még maradunk kicsit, hogy megigyuk a kávé. Találgatjuk, merre mehetett a 317-es felé. De megkérdezni tőle nem szabad. Ez a harmadik szabály, az önuralom szabálya.

Visszamegyünk mi is. Egy hetet várni kell, akkorra kiderül, megmarad-e az új kolléga. Ennyi idő alatt hat a folyosó.